

Takács Tímea
SZOMORÚFŰZ

Anyám a szomorúfűz leány
minden nevetésében rügyet eresztett.
Kizárólag e rügyekben érezte hány
ember ág nélkül hajlik, s víz keresztet.
És ő mint bánatos éjkirálynő
Szeme mint az ózon kék eleme
Szíve mint a gondolatok íve
odahajolt gyermekéhez közel,
lágyan beszélt a földdel.
S kibontott rügyeit lerakva,
kiegyezett az ősszel.

.Gömb.

Pontból vonal, abból körvonal,
kitöltöm: körlap, növelem: gömb.
Így rajzolom meg önmagam,
leszek nyomokból tömb.

És találkozom majd veletek,
üres pontok, vonalak, gömbök.
Szétomlok: apró szeletek,
melyekben testet öltök.
Ezeket osztom körbe közétek
e geometrikus élettérben,
halmazok, metszetek, s mögétek
búvó kiüresedett lélek.

Ti lesztek kitöltött részem anyái,
s én eltaposott gömb.
Visszacsigázó körvonal szavai
onnan, mi voltam előbb.

